

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 4-én, az esztendő első vasárnapján.

János evangéliuma 4. rész 27-30. verse: „Ekkor megérkeztek a tanítványai, és csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, mégsem mondta egyikük sem: Mit akarsz tőle? Miért beszélgetsz vele? Az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ő a Krisztus? Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.”

Kedves Testvéreim!

Mintegy 25 évvel ezelőtt itt Tatán egy viszonylag sok embert megmozgató eseményre került sor. Ennek a neve az volt, hogy „a nagy találkozás”. Ennek keretében meg lehetett nézni azt a filmet, amit Lukács evangéliuma alapján Jézus életéről készítettek, hogy lehetősége legyen azoknak is találkozni Jézussal, akik addig még nem találkoztak. A cél az volt, hogy minél több ember eljusson a megtérésre, hogy az életüket Krisztussal éljék tovább. Jöjjön létre az a nagy találkozás, ami aztán az életüket megváltoztatja. Ebben a felolvasott evangéliumi történetben ez valósult meg. Létrejött a nagy találkozás a samáriai asszony és Jézus között, de létrejött a város lakói és Jézus között is. Ezen az istentiszteleten, az év első vasárnapján nézzük meg azt, hogy mi is zajlott a nagy találkozás körül, vagyis milyen külső dolgok történtek meg ahhoz, hogy az életek megváltozása, a megtérés létrejöjjön. Ugyanakkor azt sem szeretném elhallgatni, hogy nem csak az első, a megrendítő erejű találkozáshoz szükségesek ezek a lépések, hanem utána minden egyes alkalommal, amikor szeretnénk az életünket Jézus előtt megnyitni, szeretnénk Vele kapcsolatba kerülni.

Az asszony első lépése előtt szükség volt arra, hogy Jézus abba a városba érkezzen, hogy megszólítsa, hogy emberszámba vegye. Jól érzékelteti ezt az a néhány kérdés, amit itt János evangélista megfogalmazott. Csodálkoztak, hogy asszonnyal beszél, de nem kérdezték meg, hogy mit akar tőle? Önmagában már az, hogy Jézus valakit megszólít, az csoda. Nem természetes. Ha bármilyen rövid kis pillanatban is megértem, hogy valami Krisztus üzenete a számomra, amikor egy imádság közben megérezem, hogy Jézus itt van velem, amikor az életem egy-egy eseményét egyértelműen összekapcsolom Vele, akkor az csoda. Nem természetes, hogy a világ Megváltója szóba áll velem. Ez csoda. Nem természetes, hogy a mennyei király kapcsolatba lép velem. Ez is csoda. Az sem természetes, hogy az életem útját Ővele járhatom. Ez végképp nagy csoda. A találkozás akkor jöhet létre, hogyha Ő odalép hozzám. Ez az alapja mindennek.

Csak hogy a történet nem itt fejeződik be. Az asszonynak is kell valamit tennie, és a város lakóinak is kell valamit lépnie. Az első, amit látunk, hogy az asszony otthagyta a korsót a kútnál. Azért ment oda, hogy vizet merítsen, és azért dél körül, hogy ne találkozzon senkivel. Mit tesz ehelyett? A korsót otthagyja, és nem visz vizet, és bemegy a város lakóihoz, hogy minél többekkel megossza a hírt. Mindent, ami eredetileg a terve volt, azt egy az egyben felrúgtá, mert találkozott Jézussal. A város lakói pedig szintén elindultak, ott hagyták mindazt, amiben benne voltak, hogy odamehessenek ehhez az érdekes tanítóhoz.

Nincsen találkozás Jézussal másként, csak úgy, hogyha valamit feladunk a saját terveinkből, és engedjük, hogy Ő cselekedjen. (Zárójelben megjegyzem, hogy nem minden tervet kell elengednünk, de vannak tervek, amiket igen.) Sokféle példát fel tudnék hozni, de most csak azt a történetet hadd meséljem el a saját életemből, hogy miként kerültem a tatai gyülekezetbe segédlelkészként 1999-ben. Az elképzelésem az volt, hogy a szüleimhez közel eső Kőröshegyen szolgálhassak. Az ottani lelkész éppen nyugdíjba készült, és jó ötletnek tűnt, hogy oda kerüljek. Márkus Püspök Úr azt mondta, hogy van egy másik ajánlata. Ez pedig Tata volt. Megtehettem volna, hogy ragaszkodom a saját elképzeléseimhez, hiszen más évfolyamtársaim így tettek. Akkor azonban nem érthettem volna meg azt, hogy mit jelent ismeretlen úton elindulni, ismeretlen emberek közé kerülni, ismeretlen városban élni, eközben pedig Jézusban bízni. Most már ennyi év távolából nyugodtan kimondhatom, hogy Megváltómmal olyan formában találkozhattam így, ahogyan másutt nem találkozhattam volna. Ehhez azonban a saját tervemet fel kellett adnom.

Ez az asszony is feladta a terveit, elképzeléseit, hogy továbbinduljon, hogy továbbadja a hírt. Nem tudom, hogy kinek az életében milyen terveket kellett feladni Jézusért. Esetleg a társválasztásnál elengedni egy kapcsolatot, mert az eltávolított volna Jézustól. Esetleg a hivatásválasztásnál feladni egy álmot, mert az nem a fentről kapott út volt. Esetleg barátságokat elengedni, mert azok nem segítettek a Megváltóhoz. Lehet, hogy munkahelyet kellett elengedni, vagy egyetemi tanulmányokat, vagy bármi mást, amire éppen nem volt szükség a Jézussal való kapcsolat kiépítéséhez. Az első lépés nagyon sok esetben ez: elengedni Jézusért.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 4-én, az esztendő első vasárnapján.

Itt pedig még egy nagyon fontos részletet el kell mondanom. A hétköznapi, a rendszeres találkozásokért is el kell engedni terveket, elképzeléseket. Nem tudok úgy Bibliát olvasni, hogyha közben az időbeosztásomat nem alakítom át. Nem tudok úgy vasárnap istentiszteletre jönni, hogyha nem ez az első. Bizonyos esetekben el kell engedni személyes élményeket, családi eseményeket, más programokat, hogy Jézushoz juthassak. Vajon az életemben működik-e ez az elengedés?

A másik fontos részlet, amivel itt találkozunk, és ami szükséges a nagy találkozáshoz, hogy az asszony felteszi a legfontosabb kérdést: „Nem Ő a Krisztus”? Nem Ő az, aki ezt a világot megmenti a bűnéből? Nem Ő az, aki megváltoztat mindent és új életet hoz? Nem Ő az, aki végre helyreállítja a tönkrement viszonyt Isten és ember között? Nem Ő a Megváltó?

A nagy találkozásra nem kerülhet sor, hogyha a legfontosabb kérdést nem tesszük fel. Mi a leglényegesebb célja az életnek? Az, hogy eljussak az örök életre, az üdvösségre? Az, hogy jó életet éljek? Az, hogy sokaknak segítek? Sokféle kérdésem lehet, de mi a legfontosabb? Ismerem én a világ Megváltóját, mint az én személyes Megváltómat?

A kérdés nélkül ugyanis nincsen elindulás. Amíg az életemet a saját céljaimnak, a saját elképzeléseimnek megfelelően alakítom, amíg fel sem merül bennem a kérdés, hogy ezt lehet másként, addig nincsen megváltás, és nincsen örök élet. Miután pedig a kérdés bennem van, akkor tudok elindulni. Az elindulás pedig nehéz. (Erről az első lépésről volt szó az elmúlt vasárnapon) Olyan nehéz, hogy külön bátorságra van szükség hozzá. Valamelyik filmben volt egy szereplő, akinek az volt az étellel kapcsolatos jótanácsa, hogy csak 15 másodperc bátorságra van szükség, nem többre. 15 másodperc bátorságra volt szüksége, hogy odamenjen a későbbi feleségéhez, és egy étteremben megszólítsa. 15 perc bátorság kellett, hogy egy-egy nehezebb helyzetben lépjen. Amikor az első lépés meg volt, akkor utána a többi már könnyebben ment. Ennek az asszonynak is szüksége volt erre a bátorságra, hogy az első lépést megtegye a város felé, de a városlakóknak is szükségük volt erre, amikor elindultak a kút irányába. Jézushoz elindulni 15 másodperc bátorság. Ez kell ahhoz, hogy legyek elég bátor feladni a saját terveimet, hogy elfogadjam Jézus jelenlétét. Ez kell ahhoz, hogy feladjam a saját kényelmemet, a megszokottságot, hogy találkozzam a Megváltóval. Van-e bennem ennyi a hétköznapiakban, a vasárnapokon, a gyülekezeti alkalmak időpontjában, az ünnepekben, hogy aztán együtt legyek Krisztussal?

Az utolsó kicsi részlet, amit szeretnék kiemelni a felolvasott igéből, hogy a város lakói kimentek hozzá. A saját életterületet elhagyták, és odamentek Jézushoz. A nagy találkozás nem jöhet létre, amíg a saját közegünkben vagyunk. Nem lehet szó megtérésről, de nem lehet szó a hétköznapi találkozásairól sem, ha abban maradunk, amiben korábban benne voltunk.

Valami olyanról van itt szó, mint amikor egy-egy szenvedélybeteg elkerül egy gyógyító folyamatra, és aztán megvizsgálják, hogy mi az, amin változtatnia kell, hogy ne essen vissza ismét ugyanabba az állapotba, mint ahol volt. Hallottam olyan gyógyult személyről, akit nem engedtek vissza a korábbi lakóhelyére sem, hogy azok a kialakult szokások, amik ott voltak, ne éledjenek újra. Nem engedték, hogy bizonyos személyekkel kapcsolatot tartson, mert azok visszahúzták volna. Ki kellett szakadnia a korábbi életteréből, hogy gyógyult maradjon.

Tudom, hogy nagyon radikálisnak tűnik ez az összehasonlítás, de a lelki életterünkkel kapcsolatosan ugyanígy kell tennünk. Meg kell változnia a szokásainknak ahhoz, hogy Jézussal kapcsolatban legyünk. Gondoljunk csak a legegyszerűbbnek tűnő részletre. A vasárnap az Istennek odaszánt nap lesz, nem pedig pusztán egy munkaszüneti nap, amin pihenhetek. A Biblia számomra az élet könyve lesz, amiben az örök életre vonatkozó üzeneteket találhatom meg, nem csak egy érdekes olvasmány. A Jézustól jövő tanácsok, hogy szeressem az ellenségeimet és imádkozzam azokért, akik gyűlölnek engem, az nem csupán egy egzotikus kérés lesz, hanem olyan parancs, amit szeretnék teljesíteni. Ahhoz azonban, hogy a szokásaim megváltozhassanak, lelki értelemben ki kell szakadnom belőlük, hogy kialakíthassam a Jézussal való kapcsolat szokásrendszerét.

A samáriai asszony is, és a városlakók is elindultak, mérlegeltek, léptek, hogy Krisztussal találkozzanak. Ott és akkor létrejött a nagy találkozás. Tegyük fel magunknak a kérdést, és válaszoljunk őszintén ezekre a részletekre: Vajon lépek-e, elindulok-e, elengedek-e dolgokat, és kiszakadok-e abból, amiben vagyok, hogy Jézussal találkozzam?

Ámen!